

Це був неймовірний день!

Знаєте, чим осінь відрізняється від іншої пори року для волонтерки? Кольорами маскувальної сітки. Мілея оголосила новий збір, щоб оплатити замовлені основи і тканину, бо в ящику порожньо, а прохання про допомогу надходять знову й знову.

Так дівчина познайомилася і з Радомиром. Хтось дав йому номер телефону керівниці волонтерського центру в містечку на заході України. Коли вона почула у слухавці незнайомий голос, то спочатку сприйняла його власника як неспіливу людину. Адже він попросив вибачення, що потурбував, та, можливо, вона зможе допомогти... І Мілея не витерпіла — перебила, аби з'ясувати, що потрібно незнайомцю. До сімнадцятої години мусять устигнути доплести маскувальну сітку та відправити Новою поштою. А людей сьогодні прийшло дуже мало, тож часу на теревені зовсім не було.

— Нам необхідна маскувальна сітка, — дівчина нарешті почула прохання.

— На коли і скільки? — запитала коротко.

— Скільки зможете, — почула відповідь.

— Наразі вільних сплєтєних не маємо. Сьогодні надішлемо три на Сумщину. А завтра почнемо плєсти для вас. Зараз запишу адресу, диктуйте.

— Скину вам на вайбер, — радісно пообіцяв молодий чоловічий голос.

— Хоч скажіть, як вас звати?

— Радомир. А вас?

— Мілея.

— Дякую, що погодилися допомогти.

— Це ми вам дякуємо, що захищаєте нас.

Таких розмов у волонтерки могло бути за день кілька, але голос Радомира звучав якось по-особливому і до трепету зворушив її серце.

Вдруге Радомир зателефонував, щоби подякувати, коли отримав маскувальні сітки, котрі виготовили волонтери, а з ними — енергетичні батончики і чай «Тепло з рідного дому». Потім хлопець надіслав світлини, на яких вони розпаковують посилку.

Мілеї стало цікаво, хто з них Радомир, володар барвистого голосу. І вона запитала його у чаті:

— Це ви обіймаєте сітку, наче кохану?

— Так. Хотілося б обійняти вас, а не її.

Дівчина не знала, як відповісти на флірт військового і тому просто надіслала зображення сердечка. Через кілька днів Радомир оформив доставку квітів Мілеї. У них почалося романтичне спілкування. Побачити одне одного Радомир і Мілея змогли через кілька місяців. Дівчина приїхала разом із іншими волонтерами на фронт. Привезла маскувальні сітки, смаколики, що їх спекли господині вдома, і ще багато потрібного.

На першому побаченні військовий та волонтерка розглядали одне одного, наче хотіли переконатися, що вони такі самі, якими поставали в уяві. Жодного разу під час спілкування не вмикали відеокамер. А тепер дивилися й надивитися не могли. Обережно торкалися одне одного, звикаючи

до присутності коханої людини. Нарешті обійнялися... Відчули стукіт сердець. Вони звучно бились об груди, взаємно проникаючи. Знайшлися — він і вона. Дивляться в одному напрямку, відчують тепло й радість. Тиху радість, яка, виростаючи, стає «синім птахом».

Таких зустрічей протягом року Радомир і Мілея мали аж... дві. Решта часу залишалася для мрій про побачення. Дівчина сподівалася, що коханого відпустять на день її уродин. Планували мандрівку в гори. Вони обоє любили гори. Мілея переглядала пропозиції щодо поїздки. Але, зрештою, вирішила, що вони й самі здатні продумати, в які точки подорожувати. Радомир підтримав кохану. Тепер вони обговорювали ідеї одне одного й фіксували уявний маршрут на карті. Це мав бути незабутній день народження Мілеї, який вона святкуватиме у вересні.

Дівчина ретельно готувалася: змінила зачіску, купила трохи нового одягу, подбала про купальник. Для Радомира теж замовили речі зі всемережжя. Навіть квитки на поїзд придбали завчасно.

Радомиру дали відпустку. Все складалося добре. Мілея зустріла його на автобусній зупинці. Обоє світилися радістю. Люди усміхалися, спостерігаючи за ними. Радомир не встиг купити квіти, але мав у наплічникові шоколадку для коханої. Він обійняв Мілею, а вона ще міцніше притиснулася до його грудей. Потекли сльози, й дівчина залишала їх на кітелі Радомира вологими хмаринками. Він погладив її волосся, відгортаючи назад, щоби краще роздивитись обличчя.

— Ти така красива, — сказав хлопець, знову обіймаючи дівчину.

— Бо кохаю, — мовила Мілея.

— І я, — прошепотів у вухо Радомир.

Закохані нарешті звернули увагу на людей, які зворушено дивилися на них, тому хутко залишили зупинку і майже підбігцем попрямували до будинку, в якому жила Мілея. Там на них чекала смачна вечеря, яку дівчина приготувала

завчасно. У квартирі пахло свіжовипеченим хлібом і прянощами, котрі додала до печеної картоплі зі шматочками сала.

Мілея випитала у коханого, що найбільше він любив їсти у дитинстві. Сподівалася здивувати його смачненьким. І це їй удалося.

Для романтичної вечери страви, мабуть, не зовсім підходили, але обох це не хвилювало. На десерт Радомир дістав із наплічника шоколадку, й нею смакували з чаєм.

Зранку на закоханих чекала мандрівка. Треба було встигнути на автобус, а потім на поїзд, який відвезе їх до Львова.

Львів зустрів традиційно — привітним дощем. Добралися до готелю на околиці міста. Захопливий краєвид із його вікон тішив молодят. Осінь починала змінювати вбрання, аби показати, що вона заможна пані й може дозволити собі золоті шати.

Завтра у Мілеї уродини. Та іменинницею почувалась уже. Можливість мандрувати з коханим рідною Україною, за незалежність якої вони так незламно борються, — найбільша радість.

— Знаєш, — поділилася думкою Мілея, — мені стає лячно, коли я дивлюся на Львів.

Хлопець уважно слухав дівчину, не перебивав.

— А як ворог знищить цю красу?

— Не знищить, — твердо відповів Радомир.

— Не знищить... — повторила за ним дівчина. — Ходімо гуляти вуличками Львова.

Мілея і Радомир набувалися того вечора разом, назбирували враження, що завтра стануть спогадами. А сьогодні вони були щасливі у місті Лева.

Осінній вечір так пасував цьому українському місту. Колоритно вбрані люди прогулювалися вулицями, котрим снували трамваї. Вуличні музиканти дбали про звукову атмосферу, вливаючи у простір українські мелодії. Янголи підсвічували шлях, і обоє не могли відвести від них погляд — стояли, задерши голову. Ще трохи пройшли

й опинилися під кольоровими парасольками. Закоханих супроводжували запахи кави, сирників, наливки, парфумів, книжок... Так багато у Львові книгарень — заходь та обирай свою книжку, бо вона чекає на тебе. І на противагу тобі — не постаріє. Завжди залишиться при своїх думках і красі.

Радомир та Мілея завітали до крамниці книжок — любили читати.

— Це стане першою нашою традицією: щоразу, коли будемо у Львові, купувати книжки, — запропонувала дівчина.

— Чудова традиція! — погодився Радомир.

Уранці закохані знову вирушили у центр міста. Вони шукали, де могли би поснідати. Тепер людей було значно менше. Змінилися звуки міста. О дев'ятій воно завмерло у хвилині мовчання. Радомир, який був значно вищим і кремезнішим за Мілею, пригорнув дівчину. Хвилина мовчання була для нього згадкою про побратимів, конкретних людей, утрата котрих спустошувала серце. Мілея, подивившись ув очі коханого, без слів, зрозуміла його біль.

Хвилину мовчання довелося продовжити, бо її не вистачало, щоб Радомир згадав усіх близьких, котрих забрала війна. Вони йшли, занурившись у тишу своїх сердець.

Після сніданку ще довго бродили між будинків, заходили у цікаві місця, довше затримались у «Криївці», піднялися на гору Лева. У готель повернулися післяобідньої пори. Мілея заснула, відчуваючи втому від насиченої прогулянки.

Радомир радів, що кохана дала йому час для підготовки подарунка на день народження. Він дивився на сплячу дівчину і не міг намилюватися. Вона така маленька і беззахисна. Біляве волосся скуйовдилось, коли повернулася на бік. Радомир поправив ковдру, намагаючись забезпечити затишний сон Мілеї, та відійшов навшпиньках. У його наплічнику лежав секретний подарунок — каблучка для нареченої. Радомир дістав червону коробочку, відкрив, аби переконатися, що все гаразд. Квіти хлопець подарував ще зранку, коли вони, тримаючись за руки, бродили красивими вуличками міста. До зустрічі з Мілеєю Радомир і уявити не міг, яка то

насолода — тримати за руку іншу людину. Потиском долонь можна так багато сказати.

Однак зараз він мусив зібрати слова у речення, щоби розповісти про свої почуття. Хотів освідчитися просто, без пафосу, але й не банально. Поки хлопець розмірковував, поглядав то на «сплячу красуню», то на годинник. Вони на сьогодні планували ще святкову вечерю і знову прогулянку. Прокинувшись, Мілея побачила перед собою усміхненого Радомира.

— Я довго спала? — запитала, позіхаючи.

— Недовго, але пора вставати, — загадково відповів хлопець. — Підійди, будь ласка, до вікна.

Мілея без зайвих запитань (у неї ж сьогодні день народження — має бути щось незвичайне!) підійшла до Радомира, котрий чекав на неї навпроти широкої шиби. Він став на коліно, як це роблять у фільмах, і простягнув Мілеї коробочку з каблучкою. Вона взяла перстень й одягнула собі на палець.

— Тепер я твоя наречена? — запитала, оговтуючись від несподіванки.

— Це так гарно звучить: моя наречена, — сказав Радомир, піднімаючись на повний зріст.

Мілея подала йому руку, на пальці якої ясніла каблучка. Радомир узяв кохану за руку й обійняв.

— Я так довго готував промову, але всі слова здавалися недосконалими, щоб описати мої почуття. Дякую, що прийняла моє серце без слів, — прошепотів на вухо хлопець, хоч у приміщенні вони були самі.

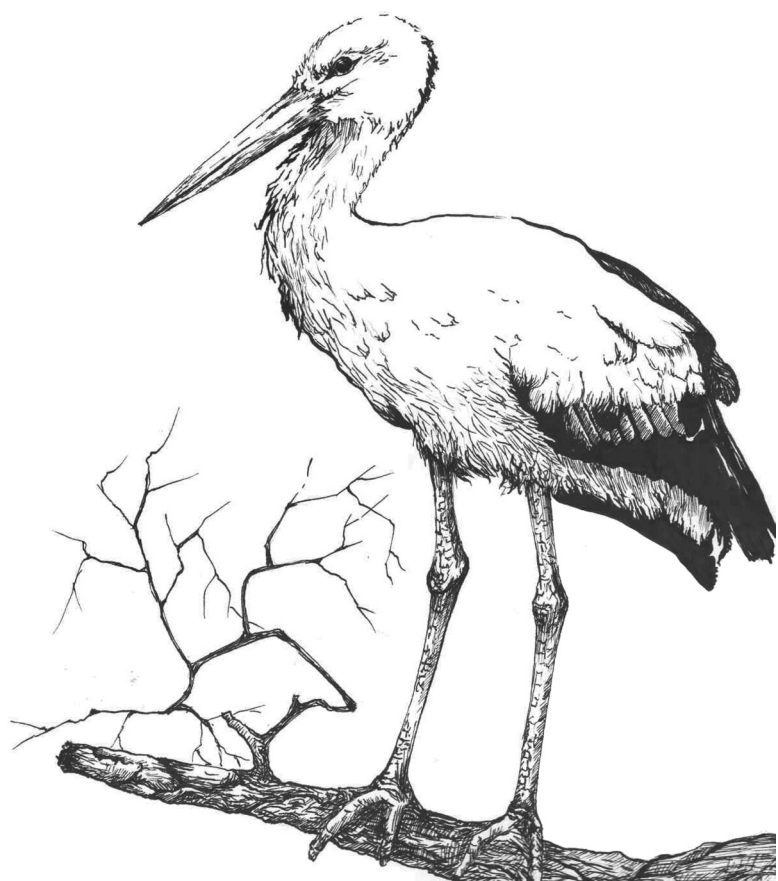
— Кохаю тебе, — тихо відповіла Мілея, і їхні вуста злилися в поцілунку.

Радомир нахилився до нареченої, а вона стала навшпиньки, щоб дотягнутися до свого захисника. Відразу ж «синій птах» огорнув їх крилами. Неймовірний день поступово переростав у дивовижний вечір. Древнє місто знову зваблювало наречених красою. І вони не пручались, а пішли й далі натомлювати ноги старовинною бруківкою.

Похмуро зустріла вулиця закоханих у передвечірній час. Осіннє небо спідлоба дивилося на них. Але потім потішило красивим заходом сонця. Радомир попросив перехожого засвітлювати їх у променях вечірнього дива.

День згасав, осінній, розкішний день. Дивовижний, неймовірний! День народження Мілеї. День, коли вона стала нареченою, а Радомир — нареченим.

Сонечко ще раз підморгнуло закоханим і, вдоволене, покотилося за обрій на спочинок аж до ранку.

ЗМІСТ

Це був неймовірний день!	5
Птахи	13
Горіхова насолода	19
Свідчення любові	29
Сукня на Різдво	35
Своя сорочка ближче до тіла.	43
Янгол світла	53
Оксанчин край	59
Мамина книжка	65
Любов сильніша.... .	75
Художниця	83
Мамо, я живий!	91
Дівчина і картонні кільця.	99
Я тебе побачив	107
Соняшник на балконі, або Про вірність.	113
Коли ти заговорив.... .	119
Сліди.	127
Ідентичність.	135